

Arrest

nr. 260 278 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2020 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende feitenrelaas, dat steun vindt in het administratief dossier, correct voor:

“Verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, geboren te Tabriz op X.

Op 21.12.2016 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging in toepassing van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Op 20.06.2017 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich akkoord met de afgifte van een visum aan verzoekster.

Op 06.12.2017 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart.

Per brief van 02.01.2019 werd verzoekster uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken om alle documenten voor te leggen, in het kader van de beoordeling van haar eventuele verdere verblijfsrecht.

Op 01.07.2020 besloot de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tot de intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Op 1 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10bis van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 2°).*

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10bis, §2, eerste streepje betreffende stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5.

Bij haar vraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf legt betrokkene een attest voor van het OCMW waaruit blijkt dat het gezin geen leefloon geniet. Ze legt het bewijs voor dat ze een auto hebben verkocht.

Het attest van het OCMW is geenszins een bewijs dat betrokkene voldoet aan artikel 10bis, §2, eerste streepje betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Het attest bewijst immers niet van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen het gezin dan wel heeft geleefd of zal leven in de toekomst.

Het bewijs van verkoop van hun auto is uiteraard geen bewijs van regelmatig inkomen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene dan wel de referentiepersoon werkt als autohandelaar, derhalve kan ervan uitgegaan worden dat dit een éénmalig verkregen inkomen is.

Op 02.01.2019 werd door onze dienst een brief naar de gemeente Beveren verstuurd, te betekenen aan betrokkene, waarin onze dienst aangeeft dat er overwogen wordt om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf van betrokkene en met de vraag alle documenten voor te leggen die onze dienst in staat stellen om haar dossier te onderzoeken. Betrokkene tekende deze brief op 21.05.2019. In onze brief verwezen we naar art. 11, echter, omdat de finaliteit van art. 11 overeenstemt met de bewoordingen van art. 13§4, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar elementen toe te lichten. Naar aanleiding van deze brief schreef betrokkene een brief terug aan onze dienst. Uit haar brief blijkt dat betrokkene er heel goed van op de hoogte is dat ze een bewijs van inkomen moet voorleggen om een verlenging te bekomen van haar machtiging tot verblijf. Verder bevestigt betrokkene dat ze hun auto hebben verkocht en dat ze gespaard heeft. Haar echtgenoot zou een opleiding volgen tot lasser die loopt tot 10 juli en dan zou hij een goede kans maken op een job. Betrokkene voegt hierbij geen bewijs dat haar echtgenoot die opleiding daadwerkelijk heeft gevolgd. Bovendien blijkt uit een raadpleging van Dolsis dat de referentiepersoon nog steeds geen werk heeft als loontrekkende.

Op basis van de stukken die betrokkene voorlegt kunnen we niet opmaken van welke regelmatige en stabiele middelen de referentiepersoon en zijn gezin leven.

Aangezien de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het huidige inkomen van betrokkene, moet geen behoeftenanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet voldoende duidelijk wordt gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn.

De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 13, §4 worden beëindigd.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op de door wet voorziene wijze. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst.

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot intussen een gezamenlijk kind hebben gekregen. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie het kind het beste kan verblijven. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst.

Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene stiefzoon bij het koppel woont. Ook dit doet geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover betrokkene samenwoont met haar stiefzoon. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. Betrokkenen kunnen in contact blijven met mekaar door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene legt het bewijs voor dat ze nederlandse les heeft gevolgd en dat ze vriendschappelijke relaties heeft opgebouwd in België. Het volgen van de nederlandse les is geen bewijs van bijzondere integratie in België. Dit is een verplichting voor gezinsleden die zich bij hun partner in België wensen te vestigen en is dus geen bewijs van bijzondere integratie in België.

Het is fijn dat betrokkene reeds vriendschappen heeft opgebouwd in België. Dit ontslaat haar echter niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Betrokkene woont nog maar sinds 02.12.2017 in België. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "redelijke termijn". In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13, §4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Omdat beide middelen elkaar deels overlappen, worden deze samen behandeld en besproken.

Deze middelen worden als volgt toegelicht:

"II.1 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Dienst Vreemdelingenzaken stuurde op 02.01.2019, na de aanvraag tot verlenging door verzoekster, een brief naar de gemeente Beveren, die aan verzoekster vervolgens werd betekend op 21.05.2019. Hierin stond vermeld dat er overwogen werd een einde te stellen aan de verblijfstitel van verzoekster en werd haar gevraagd de nodige documenten voor te leggen om haar dossier te kunnen onderzoeken.

Verweerder nam op 01.07.2020 een beslissing aangaande de beëindiging van het recht op verblijf dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing werd pas ettelijke maanden later, op 16.12.2020, aangetekend verstuurd naar verzoekster, waarna zij de beslissing in ontvangst nam.

Het mag duidelijk zijn dat er onredelijk gehandeld is in hoofde van verweerder, gezien de tijd die er verstreken is tussen de handelingen die de verwerende partij heeft gesteld.

In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat haar initiële aanvraag tot verlenging bij de gemeente Beveren werd ingediend eind 2018. Tussen de initiële aanvraag en de betekening van de beslissing (in het dossier van verzoekster via aangetekend schrijven) zit een termijn van 2 jaar. Dit is onaanvaardbaar.

Zoals hierboven gesteld heeft verweerder op 02.01.2019 een vraag tot bijkomende informatie gesteld aan verzoekster, dewelke aan haar betekend werd (door de gemeente Beveren) op 21.05.2019. Hierna heeft verzoekster de gevraagde documenten meteen overgemaakt.

Ook tussen het overmaken van de bijkomende documenten/informatie en het betekenen van de beslissing zit een termijn van anderhalf jaar. Indien men 'de trage betekening' wijt aan de trage gang van zaken op de gemeentelijke diensten, heeft verweerder er nog steeds 1 jaar over gedaan om de beslissing te nemen, rekenend vanaf indiening van de stukken tot het nemen van de negatieve beslissing m.n. de intrekking van de verblijfstitel.

Dit is een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

In dit dossier werd gesteld dat er zich geen behoefteanalyse opdrong, gelet op het feit dat er onvoldoende zicht werd gegeven op het huidige inkomen van het gezin. Er werd niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet voldoende duidelijk werd gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn.

Verzoekster heeft na de vraag tot verduidelijking aangegeven een wagen te hebben verkocht voor 12.000,00 EUR. Deze gelden, samen met de spaargelden, werden door het gezin aangewend om verder te kunnen leven. Zij werden tevens gesteund door familie, tijdens de opleiding en medische problemen van de referentiepersoon.

Gezien men desondanks het feit dat er in onderhavig dossier geen behoefteanalyse heeft plaatsgevonden en men geen zicht zou hebben op de financiële toestand van dit gezin(cfr beslissing) en geen onderzoek heeft gevoerd is het des te frappanter dat men dan wel meer dan één jaar nodig heeft gehad om tot die beslissing te komen.

Dit overtreft de redelijkheid in dit dossier.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel A.M.M.M Bors

omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoekster en dit in haar geheel te onderzoeken.

Men zou het dossier moeten beoordelen met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel, doch men neemt een beslissing zonder grondig onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekster.

Referentiepersoon verkrijgt tot op heden legale inkomsten, afkomstig uit het bedrijf dat hij in december 2019 oprichtte. Bovendien heeft hij wel degelijke een beroepsopleiding als lasser gevolgd bij de VDAB, waarvan hij het getuigschrift in juli 2019 bekam. Dit werd reeds meegedeeld na de vraag tot bijkomende informatie.

Verzoekster had zichzelf ook aangemeld bij de VDAB, doch er werd haar meegedeeld dat zij best eerst het integratietraject (Nederlandse taal, inburgering, ...) kon volgen om zo haar kansen op een tewerkstelling te verhogen. Ook dit werd aan DVZ meegedeeld.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Verwerende partij heeft er meer dan één jaar over gedaan om de beslissing te nemen en deze aan verzoekster over te maken

Eind 2018 heeft verzoekende partij de verlenging gevraagd van haar verblijfstitel. Verzoekende partij heeft haar aanvraag nauw opgevolgd en op regelmatige basis gevraagd bij de gemeente Beveren of er reeds een beslissing werd genomen aangaande de verlenging van haar verblijfstitel.

Verweerder heeft in januari 2019 de brief overgemaakt aan de gemeente Beveren, waarin staat dat men overweegt een einde te stellen aan haar verblijf.

De gemeente Beveren heeft dit pas in mei 2019 overgemaakt aan verzoekende partij.

Dat verzoeker de bijkomende informatie tijdig bezorgde aan de gemeente Beveren.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoekster om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het gezin is om de verblijfstitel van verzoekster in te trekken, is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen wel degelijk had moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is.

Zo heeft verzoekster meegedeeld dat zij een wagen van 12.000,00 EUR verkocht hadden. Dat duidelijk werd gemaakt dat zowel verzoekster als haar echtgenoot een opleiding volgden. Verzoekster volgde het integratietraject op aanraden van de VDAB om haar kansen op een tewerkstelling te verhogen.

Haar echtgenoot volgde op dat moment een opleiding als lasser. Hij had een medische problematiek waarvoor hij zich heeft laten behandelen waardoor dit niet eenvoudig was. Hij heeft zich gedurende +- 1 jaar laten behandelen door injecties in beide armen. Ondanks deze aandoening heeft hij deze opleiding tot een goed einde gebracht.

In 2019 heeft haar echtgenoot een bedrijf opgericht alwaar hij sindsdien tewerkgesteld is. Hij heeft hiervoor een sociaal secretariaat onder de arm genomen zodat alles correct gebeurt, in casu SECUREX.

Hij heeft sinds 2019 een vast inkomen van 2.000,00 EUR, uitbetaald door zijn sociaal secretariaat.

Bovendien stelt men dat er via een raadpleging van Dolsis kan afgeleid worden dat de referentiepersoon nog steeds geen werk zou hebben. De referentiepersoon heeft een eigen bedrijf opgericht en heeft zo een vast inkomen.

Uit de gevoegde loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat hij, op het moment van het nemen van de beslissing, wel degelijk opnieuw tewerkgesteld was. Dat dit zichtbaar zou moeten zijn in de databank en dus door verwerende partij gekend zou moeten zijn indien men grondig onderzoek had verricht.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die de beslissing t.a.v. verzoekster rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

II.2. Middel tegen artikel 13 §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Verweerder beëindigt de machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 13 §4, eerste lid, 2° van voornoemde wet. Dit artikel betreft de gevallen waarin er een einde gesteld kan worden aan het verblijf van een vreemdeling, in dit geval betreft dit verzoekster. Hierbij wordt gesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Het zou voor verweerder onduidelijk zijn wat de bron van inkomsten is van verzoekster en referentiepersoon, de heer A. M. Bovendien zou het attest van het OCMW, dat het gezin geen leefloon geniet, niet bewijzen van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen het gezin dan wel heeft geleefd.

Bijgevolg zou dit een schending uitmaken van artikel 13 §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, aangezien er geen inkomsten zouden zijn in hoofde van referentiepersoon of verzoekster.

Echter heeft referentiepersoon een auto verkocht van het gezin ter waarde van 12.000,00 EUR en had het gezin reeds spaargelden verzameld. Dit stelde het gezin in de mogelijkheid te voorzien in hun noden en onderhoud gedurende de periode dat zowel verzoekster als haar echtgenoot de opleiding/integratietraject volgden en afrondden.

Daarnaast kon de referentiepersoon financiële steun genieten van zijn familie. Door de preciaire situatie van het gezin, werden zij financieel ondersteund telkens als de familie op bezoek kwam. Zij brachten cashgeld mee zodat het gezin verder kon. De referentiepersoon had hen aangeraden dit aan te geven bij de Douane, doch gezien zij een lager bedrag dan 10.000,00 EUR per persoon op zak hadden, konden zij dit niet laten akteren.

De referentiepersoon kon omwille van medische redenen geen arbeid verrichten van 07.2018 tot 12.2019. Hij had een disfunctie aan zijn armen en dit werd verholpen door middel van injecties. Referentiepersoon gaat tot op heden nog steeds naar het ziekenhuis ter controle en voor MRI (Magnetic resonance imaging) scans.

Hij heeft tijdens deze periode niet stilgezeten en heeft deze periode aangewend om een beroepsopleiding te volgen bij de VDAB als lasser en bewam dit certificaat in juli 2019.

Na het bekomen van voorgenemd certificaat heeft referentiepersoon zijn eigen bedrijf opgericht in België, genaamd "V. P. BV". Vervolgens bewam referentiepersoon vanaf december 2019 tot op heden een eigen inkomen, meer dan voldoende voor het onderhoud van zijn gezin.

Verzoekster heeft haar verblijfsvergunning verkregen in december 2017, waarna ze de VDAB raadpleegde om werk te bekomen. Verzoekster werd aangeraden om eerst Nederlandse lessen te volgen, alvorens zich aan te bieden op de arbeidsmarkt.

Verzoekster volgde dit advies op en volgde Nederlandse lessen in maart 2018 tot en met januari 2019. Verzoekster volgde en behaalde volgende cursussen:

- 1.2 mondeling en schriftelijk (maart-mei 2018)*
- Waystage mondeling en schriftelijk (mei-juni 2018)*
- Nederlandse taal richtgraad 1 (november 2018-januari 2019)*

Na het behalen van deze certificaten heeft verzoekster zich wederom gewend tot de VDAB en schreef zich in op 24.03.2019. Hierbij ging ze actief op zoek naar werk.

Dat er bijgevolg geen schending is van artikel 13 §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet."

Uit deze middelen blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van de motiveringsplicht, zowel van de formele als van de materiële, aanvoert.

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De juridische grondslag (artikel 13, §4, van de Vreemdelingenwet) en de feitelijke grondslag, met name het gebrek aan het bestaan van toereikende, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, worden afdoende uiteengezet. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de door haar overgemaakte documenten en met het gegeven dat zij een wagen verkocht om te leven, blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat met deze elementen is rekening gehouden. Hetzelfde blijkt voor de zelfstandige activiteiten van de referentiepersoon, de gevolgde opleidingen en het inburgeringstraject en de ziekte van de referentiepersoon.

2.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid oordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In het licht van de beoordeling van de materiële motiveringsplicht moeten de voorwaarden, zoals voorzien in artikel 13, §4, van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd, onderzocht worden. Dit artikel bepaalt:

“§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° [4 ...]4 het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.” (eigen onderlijning).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de gemachtigde elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet in dit geval geen termijn voorzien waarbinnen deze beslissing moet genomen worden. Evenmin bestaat er in hoofd van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

2.1.4. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij de bestreden beslissing te laat te nemen omdat al op 2 januari 2019 de verzoekende partij werd uitgenodigd om documenten voor te leggen met betrekking tot een mogelijk intrekking van haar verblijf, en pas op 1 juli 2020 de beslissing werd genomen, ter kennis gegeven op 16 december 2020.

De Raad ziet vooreerst niet het belang in van deze grief voor de verzoekende partij. Zij maakt niet duidelijk dat een langere termijn, die de verzoekende partij langer laat genieten van haar verblijf, haar een nadeel bezorgt.

Bovendien maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat uit enige bepaling voortvloeit dat een termijn in acht moet worden genomen om een beslissing te nemen tot intrekking van verblijf en nog minder dat hierdoor in haar geval de bestreden beslissing niet had mogen genomen worden. Het volstaat te verwijzen naar punt 2.1.2. om vast te stellen dat in dit geval geen redelijke termijn werd overschreden. Dit onderdeel, zo al ontvankelijk, mist grond.

2.1.5. Het determinerende motief van de bestreden beslissing is de intrekking van het verblijf omdat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet zodat de toepassing van artikel 13, §4, van de Vreemdelingenwet zich opdringt. Concreet oordeelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij in het aanleveren van haar bewijzen onvoldoende gegevens verschaftte om uit te maken of er regelmatige en stabiele middelen bestaan en van welk gezinsinkomen de verzoekende partij en haar echtgenoot leven. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij met brief van 2 januari 2019 werd uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken om alle documenten voor te leggen in het kader van de beoordeling van haar eventueel verder verblijfsrecht.

De verzoekende partij maakte enkel in het kader van haar visumaanvraag de volgende documenten over aan de verwerende partij, die betrekking hebben op de financiële situatie van het gezin:

- loonfiches van de echtgenoot van de verzoekende partij die betrekking hebben op de periode van 1 juni 2016 tot 30 november 2016, arbeidsovereenkomst gesloten tussen P.T. en de referentiepersoon (echtgenoot van de verzoekende partij) met ingang op 1 september 2016. Deze informatie is oud en achterhaald.

Met betrekking tot de uitnodigingsbrief van 2 januari 2019 maakte de verzoekende partij geen documenten over die wijzen op het bestaan van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. De verzoekende partij beperkte zich tot het overmaken van bewijzen van gevolgde cursussen en de verkoop van hun wagen voor de som van 9.200 euro (volgens het stuk in het administratief dossier waar thans wordt voorgehouden de som van 12.000 euro). Zij beweerde dat haar echtgenoot een cursus lasser volgde, maar staaft dit niet. De bestreden beslissing stelt terecht dat een eenmalige verkoop van een wagen niet kan beschouwd worden als zijnde stabiele en regelmatige inkomsten en dat een loutere bewering van het volgen van een lasser cursus geen regelmatige en stabiele inkomsten aantonen. Ook een attest van het OCMW, waar bevestigd wordt dat aan de verzoekende partij geen leefloon werd uitgekeerd, voldoet niet.

De verzoekende partij voegt aan het verzoekschrift stukken toe, zijnde loonfiches die zouden uitbetaald zijn aan haar echtgenoot in het kader van zijn zelfstandige activiteit van de vennootschap die minstens ten dele hem toebehoort, maar deze loonbrieven (stukken die zij nummert onder stuk 2) werden niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht kwam het de verzoekende partij toe deze kenbaar te maken. Dit klemmt nog meer nu de loonbrieven dateren van 2020 en mag aangenomen worden dat de verzoekende partij deze, minstens over de helft van het jaar 2020, had kunnen overmaken. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing of na de bestreden beslissing kenbaar werden gemaakt (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Hetzelfde geldt voor stuk 7.

Het stuk 3 lijkt erop te wijzen dat de echtgenoot van de verzoekende partij, die zich inschreef als werkzoekende, effectief geen werkinkomsten had. Verder toont de verzoekende partij de relevantie niet aan van inburgeringsattesten en gevolgde cursussen door haar en haar echtgenoot nu deze maandelijks inkomsten had in het jaar 2020.

De verzoekende partij kan terecht stellen dat de verkoop van de wagen, volgens haar thans verkocht aan 12.000 euro, wat ingaat tegen het stuk, voorhanden in het administratief dossier, werd aangewend, samen met spaargelden, om te kunnen overleven. Dit toont geen regelmatige inkomsten aan nu het om een éénmalige verkoop gaat. Hetzelfde geldt voor eventueel ontvangen steun van familie. Deze zijn eerder aanwijzingen dat de verzoekende partij niet beschikte over regelmatige stabiele en voldoende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij verduidelijkt geenszins met welke stukken de verwerende partij geen rekening heeft gehouden die werden kenbaar gemaakt voor de bestreden beslissing terwijl zij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te houden met niet meegedeelde stukken. Het louter beweren volstaat niet. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij gedurende een lange periode de kans heeft gehad de verwerende partij volledig in te lichten over hun financiële situatie. Zo heeft de verzoekende partij nagelaten inkomsten uit het bedrijf van de referentiepersoon kenbaar te maken, terwijl in het middel wordt gesteld dat dit bedrijf werd opgericht eind 2019. De verzoekende partij stelt dat de referentiepersoon sedert december 2019 een vast inkomen genereert uit zijn bedrijf, maar heeft dit niet aangetoond met enig stuk voor het nemen van de bestreden beslissing terwijl pas thans aan het verzoekschrift stukken worden gehecht waaruit moet blijken dat de referentiepersoon over gans het jaar 2020 maandelijks inkomsten heeft als bedrijfsleider van zijn eigen bedrijf. Het medisch attest handelt over het jaar 2019. De bestreden beslissing is genomen op 1 juli 2020. De inkomsten die dateren van 2020 werden niet meegedeeld. In het licht hiervan is de medische problematiek van de referentiepersoon niet relevant. De gegevens van 'Dolsis' doen in het licht van het voorgaande geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij had eenvoudigweg kunnen kenbaar maken dat haar echtgenoot inkomsten verwierf, wat zij naliet te doen.

Gelet op het voorgaande kon de verwerende partij geen behoefteanalyse verrichten bij gebreke aan het bijbrengen van inkomsten van de referentiepersoon of van haarzelf.

Verder gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat zij, van zodra haar echtgenoot reguliere bestaansmiddelen heeft, een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag kan indienen op de door de wet voorziene wijze.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding, heeft een juiste beoordeling en de motieven zijn niet kennelijk onredelijk.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Met de specifieke situatie van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt voor de bestreden beslissing, werd rekening gehouden.

Verder kan de schending van artikel 13, § 4, van de Vreemdelingenwet niet weerhouden worden. In het tweede middel stelt de verzoekende partij zelf vast dat zij zich in een *“precaire”* situatie bevond en financieel ondersteund wordt door haar familie in Iran, telkens deze op bezoek kwamen. Opnieuw herhaalt de verzoekende partij dat haar echtgenoot onder meer in 2019 omwille van medische redenen geen inkomsten uit arbeid kon voorleggen, maar anderzijds stukken toevoegt aan het verzoekschrift waaruit moet blijken dat hij 2.000 euro per maand voor het jaar 2020 genereerde uit zijn bedrijf. In het licht hiervan is de medische problematiek niet relevant. Hetzelfde geldt voor de gevolgde opleidingen en cursussen *anno* 2018 tot januari 2019 en de inschrijving van de verzoekende partij op 24 maart 2019 bij de VDAB.

2.1.6. De Raad besluit dat het eerste en het tweede middel, zo ontvankelijk, ongegrond zijn.

2.2.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“II.3. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Bovendien heeft verzoekster schrik dat zij slachtoffer zal worden van COVID-19, gezien de huidige pandemic in haar land van herkomst. In Iran zijn reeds meer dan 56.000 doden gevallen aangaande Covid-19, bijgevolg is de kans op besmetting aanzienlijk groter in het land van herkomst.

Het dagelijkse sterftecijfer in Iran schommelt tussen de 100 à 130 patiënten per dag. In vergelijking met de dagelijkse sterfgevallen in België (+53 per dag) is dit een aanzienlijk verschil.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Iran.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoekster heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terechtkomen.

In haar land van herkomst heeft zij geen onderkomen meer.

Referentiepersoon heeft tot op heden een eigen bedrijf in België en een veilig onderkomen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster niet meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). In dit geval laat de verzoekende partij na aantoonbaar te maken dat in haar situatie door de COVID-pandemie zij een behandeling, zoals omschreven in artikel 3 van het EVRM, zal ondergaan.

Ook de loutere bewering dat zij geen onderkomen heeft in het herkomstland en in de armoede terechtkomt, lijkt ongeloofwaardig, nu zij zelf stelt dat haar familie in het herkomstland bij bezoeken aan België haar financieel ondersteunde.

Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis, die in België en ook in Iran gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoekende partij een beslissing tot intrekking van het verblijf kan worden afgegeven omdat zij niet aantoonde nog aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. De Raad merkt op dat, mocht de verwerende partij op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering, zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het COVID-19-virus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Daarenboven, zelfs indien de verzoekende partij zou kunnen aantonen dat zij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon/kan geven aan een bevel, dat de bestreden beslissing *in casu* niet bevat, dan nog stond en staat het haar vrij om, met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen. Deze bepaling luidt immers als volgt: “*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn*”.

Voorts blijkt uit de elementen, zoals deze voorlagen op het moment dat de zaak in beraad werd genomen, dat de verweerder geen concrete stappen heeft ondernomen om de verzoekende partij met dwang terug te leiden naar haar land van herkomst.

In tweede instantie stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing, door haar te verplichten naar het herkomstland terug te keren, een onmenselijke behandeling teweegbrengt. Dit risico zou voorhanden zijn door de COVID-19-pandemie, omdat in het herkomstland meer doden zijn gevallen en de kans op besmetting groter is dan in België. Het blijkt echter niet, en de verzoekende partij maakt evenmin concreet aannemelijk, dat zij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en dat zij in dit verband medische behandeling nodig zou hebben. Het aangevoerde risico voor de eigen gezondheid is dan ook louter hypothetisch. De loutere, hypothetische, vrees om besmet te worden met COVID-19, is onvoldoende om een schending van de artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij geeft cijfers weer over het aantal besmettingen in het herkomstland maar laat na de verhouding tot het aantal inwoners duidelijk te maken. Haar vergelijking is dan ook nietszeggend.

Dit middel is ongegrond.

2.3.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het IVRK) en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) naast de schending “*van het belang van het kind*”.

Dit middel licht toe:

“1.4. Schending van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en art. 24 Handvest Grondrechten van de EU

Verzoekster en partner (referentiepersoon) hebben een kind, ook de stiefzoon woont bij hen en zij vormen samen een hecht gezin.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van alle kinderen dienen steeds vooropgezet te worden, zowel de kinderen uit een vorige relatie alsook de kinderen uit de huidige relatie.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij het nemen van de beslissing. (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it." (Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat zij in België kunnen blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarigen!

Dat de beslissing een schending is van artikel 3 van het IVRK en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU."

2.3.2. Artikel 24 van het Handvest luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cf. toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7, van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het IVRK nader te bekijken.

Artikel 3 van het IVRK luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het IVRK het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3(1) van het IVRK en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het IVRK, kan niet betwist worden dat het belang van het kind in overweging moet genomen worden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het kind en het stiefkind van de verzoekende partij en de samenwoning van dit gezin. Het stiefkind heeft dezelfde vader als het kind van de verzoekende partij, zijnde de referentiepersoon. De bestreden beslissing wijst erop dat een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag kan ingediend worden bij het aantonen van het bestaan van de bestaansmiddelen, zoals wettelijk vereist. In afwachting hiervan kunnen de ouders kiezen of het gezin haar eenheid bewaart, hetzij ervoor opteert het verblijf van de kinderen bij één ouder te laten doorgaan.

De verzoekende partij geeft voornamelijk een theoretisch betoog in dit middel over het belang van de kinderen en stelt slechts dat hun belang vergt dat zij in België blijven *“omdat een terugkeer naar het land van herkomst manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarige”*. Zij laat na uiteen te zetten welke de manifeste gevolgen dit dan wel zijn. Ook brengt de bestreden beslissing niet met zich mee dat een terugkeer noodzakelijk is. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een verwijderingsmaatregel en de bestreden beslissing wijst erop dat een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag kan gebeuren indien de verzoekende partij over bestaansmiddelen beschikt. Tot slot weerlegt de verzoekende partij evenmin het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat het gezin ook kan kiezen, desgevallend samen, naar het herkomstland te gaan indien de andere mogelijkheden niet benut worden.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in dit middel geenszins aannemelijk.

Ook dit middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.4.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“II.5. Schending van art. 8 van het EVRM

Dat verzoekster bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan.

Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Uit de relatie tussen verzoekster en de heer A. M., de referentiepersoon, is een kind geboren. Bovendien is de stiefzoon woonachtig bij het gezin, te 2050 Antwerpen, (...).

Deze familie, bestaande uit verzoekster, haar echtgenoot, de stiefzoon en hun kind, vormt samen een hecht gezin in de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd.

Indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, zal zij onverbiddelijk gescheiden worden van haar biologisch kind en de stiefzoon.

Dit is echter niet naar recht te verantwoorden. Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt ze een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden.

Verzoekster kwam gedurende haar gehele verblijf in België nog geen enkele keer in aanraking met politie of justitie.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster heeft reeds een sociale kring opgebouwd in België. Ze heeft zich de Nederlandse taal eigen gemaakt en dit vergemakkelijkt het leggen van contacten en het opbouwen van vriendschapsrelaties. Daarnaast heeft verzoekster ook een attest van inburgering bekomen. Dit getuigt bovendien dat zij alles doet om zich zeer goed te integreren in België.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Dat de beslissing een inbreuk is op art. 8 EVRM.

III. Besluit:

Dat het duidelijk mag zijn dat de beslissing d.d. 01.07.2020 een schending is van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Daarnaast schendt voornoemde beslissing artikel 3 EVRM, artikel 3 IVRK, artikel 24 Handvest grondrechten van de EU en artikel 8 van het EVRM.

Dat gelet op voornoemde schendingen, verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing van de verwerende partij te willen vernietigen.”

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In dit geval wordt niet betwist dat de verzoekende partij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar echtgenoot, haar kind en stiefkind.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en aan de verzoekende partij de kans wordt geboden een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in te dienen, ditmaal wel gestaafd door het bestaan van de bestaansmiddelen die niet werden bijgebracht voor het nemen van de thans bestreden beslissing.

Verder kan inzake het legaliteitscriterium geen discussie bestaan: artikel 13, §4, van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling niet langer beantwoordt aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van de immigratiecontrole en handhaving van de wettelijke bepalingen ter zake. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM werd voldaan.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar gezin. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat de gemachtigde correct heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet langer beantwoordt aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, nu de referentiepersoon kennelijk niet beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Het is niet disproportioneel of kennelijk onredelijk deze voorwaarde te stellen, te meer de verzoekende partij naliet afdoende documenten voor te leggen voor het nemen van de bestreden beslissing en thans stukken voorlegt die kunnen wijzen op het bestaan van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen. De bestreden beslissing sluit niet uit dat een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag kan ingediend worden. De verzoekende partij is dienaangaande zelf nalatig geweest. Het gegeven dat de verzoekende partij geen gevaar is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn en het beschikken over een blanco strafregister, is ter zake irrelevant. Artikel 8 van het EVRM opent op zich geen verblijfsrecht in België en de verzoekende partij dient aan te tonen dat haar referentiepersoon over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij weerlegt evenmin het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat het gezin "*het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst*". De verzoekende partij stelt dat indien zij moet terugkeren naar het herkomstland, zij "*onverbiddelijk*" gescheiden wordt van haar kind en stiefkind, maar dit is een loutere bewering, niet met het minste element onderbouwd. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*) of minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Wat de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM betreft aangaande haar privéleven, verwijst de verzoekende partij naar haar kennis van de Nederlandse taal, wat contacten vergemakkelijkt, alsook het opbouwen van vriendschappelijke relaties en naar haar goede integratie (attest van inburgering verkregen) zodat zij een sociale kring heeft opgebouwd.

Aangenomen wordt dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. De verzoekende partij weerlegt geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steunen vinden in het administratief dossier, zoals blijkt uit de bespreking van de voorgaande grieven. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien heeft de bestreden beslissing haar privéleven in België afgewogen en stelt de bestreden beslissing correct:

“Betrokkene legt het bewijs voor dat ze nederlandse les heeft gevolgd en dat ze vriendschappelijke relaties heeft opgebouwd in België. Het volgen van de nederlandse les is geen bewijs van bijzondere integratie in België. Dit is een verplichting voor gezinsleden die zich bij hun partner in België wensen te vestigen en is dus geen bewijs van bijzondere integratie in België.

Het is fijn dat betrokkene reeds vriendschappen heeft opgebouwd in België. Dit ongt slaat haar echter niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Betrokkene woont nog maar sinds 02.12.2017 in België. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst”.

De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij slechts sedert 2 december 2017 in België woont. Dit betekent dat de verzoekende partij het grootste gedeelte van haar leven in het herkomstland leefde zodat aangenomen mag worden dat zij aldaar ook een privéleven heeft opgebouwd. De aangehaalde elementen van haar privéleven zijn niet van die aard dat hiermee een schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. De bestreden beslissing stelt correct dat het ondenkbaar is dat er geen banden meer zouden zijn met het herkomstland.

Verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Tot slot: in de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 12 van het “UVRM”, bedoeld wordt de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948, heeft het UVRM slechts de waarde van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan, zodat de schending van artikel 12 van deze verklaring niet kan worden ingeroepen als annulatiegrond (RvS 9 december 2003, nr. 126.228; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.314; RvS 22 december 2008, nr. 189.064). Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.5. Besluit

Alle middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN